

Han skal døbe jer med Helligånd og ild

Johannes Døberen, der skulle bane vej for Herren, sagde ikke en eneste gang om ham, at »han skal frelse jer«; derimod sagde han: »Se Guds lam, som bærer verdens synd« (Johs. 1,29), og: »Han skal døbe jer med Helligånd og ild« (Matt. 3,11, Mark. 1,8 og Luk. 3, 16), men i disse ord om Herren sammenfatter han, hvad Skriften forstår ved *frelse*.

Dagen, der bryder frem med ild

Der kommer en dag, da Gud gør regnskabet op med enhver af os; da viser det sig, om vi er frelst, og hvad frelsen indebærer. *Paulus* taler om »dagen, der bryder frem med ild« (1. Kor. 3,13).

Det er ikke et udtryk, der er nyt; det stemmer tværtimod med alt, hvad Herrens hellige ved om Gud. Herren, vor Gud, er en *fortærende ild*, en nidkær Gud (5. Mos. 4,24); derfor spørger *Esajas*: »Hvem kan bo ved *fortærende ild*, hvem kan bo ved *evige bål*« (kap. 33, 14). Da Guds herlighed blev åbenbaret for *Ezekiel*, skuede han og se, »et stormvejr kom fra nord, og en vældig sky fulgte med, omgivet af stråleglans og *hvirvlende ild*, i hvis midte det glimtede som funklende malm. Midt imellem de levende væsener var der noget som glødende kul at se til, som blus, der for hid og did, og *ilden* udsendte stråleglans, og lyn for ud derfra. Og jeg skuede noget som funklende malm fra det, der så ud som hans hofter, og opefter; og nedefter skuede jeg noget som *ild* at se til; og stråleglans omgav ham« (kap. 1,4, 13 og 27). Guds trone er *luende ild*, dens hjul er *flammende ild* (Dan. 7,9), under ham er *glans som af ild*, fra hans side udgår stråler (Hab. 3,4).

Sandelig er vor Gud en *fortærende ild*; det vil blive klart, når dagen bryder frem, og enhver af os skal aflægge regnskab.

Da bliver også vor gerning prøvet i Guds helligheds ild. Og da skal det åbenbares, hvad slags arbejde enhver har udført; thi det skal dagen gøre klart. Hvis det arbejde, man har bygget, består, da skal man få løn; hvis arbejdet bliver opbrændt, da skal man miste lønnen; men selv skal man blive frelst, dog som gennem *ild* (1. Kor. 3,12-15).

Ingen af os kan gemme sig på denne dag; den kommer, den kommer – lad os se denne hellige kendsgerning i øjnene og råbe til Gud om nåde nok til at kunne bestå for ham, der ikke vil vise nogen per-

sonsanseelse.

Nåde nok

Johannes Døberen kan hjælpe os. Hør ham sige: »Se Guds lam!« Hør ham sige: »Han skal døbe jer med Helligånd og ild!«

Der er ingen modsigelse eller modsætning imellem disse to udsagn om Herren. De hører tværtimod sammen. I dem forkyndes Herrens gerning til vor frelse på den dag, der bryder frem med ild.

Det evighedstunge spørgsmål bliver da, om jeg kan bestå – og med *jeg* mener jeg både min person og mit værk – mit liv og mit virke – mit »jeg« og mit livsværk.

Kan jeg bestå? Nej, det kan jeg ikke, thi jeg er en synder, der har uendeligt meget på samvittigheden – jeg har et sygt, bedragerisk hjerte – jeg har tænkt meget, som jeg aldrig skulle have tænkt, sagt og gjort meget, som ikke har været andet end ondt – hvordan skulle jeg kunne bestå den dag, der bryder frem med ild? Min Dommers øjne er som flammende ild.

Ja – men jeg fik lov til her i livet at »se« *det Guds lam, der bærer verdens synd bort*, og ham fik jeg nåde til at stole på! Han er min retfærdighed for Gud på hin dag, og hans retfærdighed, der altså er min retfærdighed, er fuldkommen, uden plet eller lyde! Den består ildprøven! Derfor, kun derfor, kan jeg bestå, men æren derfor tilkommer Lammet, der blev slagtet og med sit blod løskøbte mig fra min synd og skyld og skam. Ham være ære og pris i evighedens evigheder!

Howdan med mit *arbejde*? Kan det bestå? Det skal jo også udsættes for ildprøven.

Herom vover jeg ikke at udtale mig med stor vished, men kun med bæven. Tanken, at dagen bryder frem med ild og afslører, om jeg har bygget med guld, sølv og ædle stene, der består ildprøven, eller med træ, hø og strå, der brændes op i ilden, trykker mig tæt ind til *Ham, der døber med Helligånd og ild*.

Han vil i nåde allerede nu brænde alt træ, hø og strå bort og lære mig ved sin hellige Ånd kun at benytte de materialer i min gerning, som kan bestå på hin dag.

Hvor nåderigt allerede nu at komme ud for hans ild, hans domme, hans skarpe blik, hans uden personsanseelse tilintetgørende dømsord over alt det i mit virke, som på hin dag vil blive brændt op af ilden!

Hvor nåderigt af Ham at modtage den

Ånd, der – således som dens navn siger – er *hellig*, og som – just fordi den er Ånden ovenfra, *Guds Ånd* – intet til fælles har med denne verdens ånd.

Lader vi denne Ånd råde i vort liv og virke, vil vi aldrig tage sådanne midler og metoder i anvendelse, som vil få vort arbejde til at gå op i luer på hin dag, der bryder frem med ild for at prøve, hvordan enhvers arbejde er.

Ikke verdens ånd, men Ånden fra Gud

Der kan næppe herske tvivl om, at apostelen *Paulus*' arbejde vil bestå ildprøven på hin dag, der bryder frem med ild, thi han byggede med guld, sølv og ædle stene og faldt aldrig for fristelsen til at tage billigere materialer i anvendelse i sin gerning.

Han siger selv: »Vi har ikke fået verdens ånd, men *Ånden fra Gud*, for at vi kan lære at kende, hvad Gud i sin nåde har skænket os« (1. Kor. 2,12).

Verdens ånd og Ånden fra Gud står hinanden imod. Denne verdens visdom og Guds visdom har intet tilfælles.

Men verdens ånd vil meget gerne gøre sig gældende i kristent arbejde; den tilbyder overalt sin hjælp, thi den ved, at om den får foden indenfor, vil den underminere vidnesbyrdet og bl.a. berøve det dets *hellighed*. Dens hjælp ser så tilforladelig og fornuftig ud, og den kan altid fremføre mange gode argumenter til støtte for sine forslag. Den vil gerne hjælpe med *lovsangen* – den vil meget gerne hjælpe med, at vi »får kontakt« med andre – den vil gerne hjælpe i *sjalesorgen*, så vi får større »forståelse« for nutidsmenneskets problemer – den vil hellere end gerne hjælpe med *evangelisation* – med *menighedsvækst* – med løsningen af *økonomiske problemer* – med *udsendelse af rundbreve*, o.s.v.

Men Ånden fra Gud gennemskuer alt dette og afslører det som anslag imod korssets evangelium, korssets vej og korssets metoder. Ganske vist ser det ud, som om man opnår meget mere, hvis man lader denne verdens ånd og visdom komme til orde, thi Guds visdom er jo dårskab sammenlignet med det, man kalder sund fornuft!

Ånden fra Gud lærer os derimod at *kende, hvad Gud i sin nåde har skænket os* – og hvad er det? Det er livet i og med Kristus, det liv, hvor han er Vejen – det liv, hvor han er Sandheden – det liv, hvor han er Livet.

Det lærer Ånden fra Gud os ikke blot at forstå, men at *kende*, d.v.s. *være eet med* – og er vi det, da afviser vi denne verdens visdoms tilbud om at hjælpe os i gerningen såvel som dens trusler om at hindre os i at gøre Guds vilje på Guds måde.

Vi ved nemlig, at alt, hvad der bygges med denne verdens ånd og visdom, vil vise sig at være træ, hø og strå på den dag, der bryder frem med ild, hvor »strålende« og »storslået« og »resultatrigt« det end ser ud i den nærværende tid.

Derfor holder vi os tæt til Ham, der

døber med Helligånd og ild, thi bedre end at rammes af hans ild på hin dag, da intet mere kan ændres, er det at rammes af den nu, hvor hans domme baner vej for alt det, han kendes ved både nu og i evighed, alt det, der består ildprøven!

De retfærdige

Hvorfor har vi beretningen om kvinden, grebet på fersk gerning i hor, i Det nye Testamente? Er det, for at hendes synd skal blive afsløret? Nej, den behøver ingen afsløring; den er åbenbar for alle. Er det, for at Herrens nåde skal blive åbenbar? Ja, men der er en ting mere, denne beretning åbenbarer, og som vi ikke uden videre er opmærksomme på: den afslører først og fremmest *de retfærdiges synd!*

De, der ikke havde begået ægteskabsbrud og som aldrig var taget på fersk gerning i nogen overtrædelse af loven, de afsløres som lige så store og lige så grove syndere som hun – og de fandt ikke nåde!

Noget tilsvarende gælder beretningen om synderinden, der gik ind i farisæerens hus for at salve Jesu fødder (Luk. 7,36-50); den er først og fremmest fortalt, for at *de retfærdiges synder* skal komme for lyset, thi alle vidste i hele byen, at hun var en synderinde.

Hvad med alle dem, der holdt sabbaten? Dem har Herren talt de strengeste ord til, medens vi ikke hører noget domsord over dem, der ikke holdt den. Også her bliver vi opmærksomme på *de retfærdiges synd*, der er så meget mere forfærdelig, fordi den fremtræder som retfærdighed.

Når Herren siger: »Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men syndere« (Matt. 9,13), talte han da ironisk om de retfærdige? Nej, det gjorde han ikke, lige så lidt som han talte ironisk om synderne. De retfærdige var retfærdige og havde sat hele deres tilværelse ind på at holde Guds bud og gøre hans vilje.

Jesus tager ikke let på synd, og han foragter ikke retfærdighed. Han ironiserer ikke, når han kalder nogle for syndere, thi han lader ingen få det indtryk, at synd, når alt kommer til alt, ikke er nogen alvorlig sag.

Han ophæver aldrig den absolutte forskel imellem synd og retfærdighed. Han giver ingen den ringeste frihed til at synde og siger ikke, at synd kvalificerer til Guds rige.

Den hjemmegående søn kunne sige:

»Jeg har aldrig overtrådt noget af dine bud« (Luk. 15,29); han var virkelig retfærdig, men han kom ikke med til glædesfesten.

Hvad er det, der gør, at alle disse retfærdige, der frygter Gud og som holder hans lov, alle disse, der tager deres Gudsdyrkelse alvorligt, alle disse, der faster og giver tiende af hele deres indtægt, alle disse, der ikke går på syndens veje, er udenfor og ikke kommer ind i Guds rige?

Det er et spørgsmål, vi næppe skal tage for let på, thi vi frygter jo også Gud og går på hans veje, vi tager ikke vor Gudsdyrkelse overfladisk og kunne ikke tænke os at gøre det; vi har hørt ham sige, at vi skal elske Herren vor Gud af *hele* vort hjerte, og det er netop, hvad der ligger os tungt på sinde.

Er vi da i samme fare som de retfærdige i det nye Testamente? Det kan ikke på forhånd udelukkes!

Frelsen fra retfærdighedens snare

Frelsen fra denne fare består ikke i at give rum for overfladiskhed og åbne for den tanke, at jeg godt kan gå på den brede vej. Thi synd er og forbliver en utænkelig ting i Guds rige.

Den, der ikke stræber efter hellighed, må spørge sig selv, om han skal komme til at se Gud, thi uden hellighed skal ingen se Herren (Hebr. 12,14).

Den, der ikke renser sig selv, ligesom Han er ren, har ikke noget håb om at blive Jesus lig, når han åbenbares (1. Johs. 3,3).

Nej, frelsen fra retfærdighedens snare ligger ikke i at opgive eller relativisere retfærdigheden og helligheden. Enhver, der bevidst eller ubevidst gør det, bringer sin sjæl i fare.

Hvad var det, der gjorde, at de retfærdiges retfærdighed holdt dem borte fra Herren og ham fra dem?

Først dette, at de holdt budene og dog forblev blinde for, at Guds bud går langt dybere end til en *ydre* overholdelse. *Bjergprædiken* forkynder dette. Derfor

gjorde deres retfærdighed dem blinde for syndens egentlige væsen. De fattede aldrig, at *sindelagets synder* er de værste, og de blev aldrig klare over det, fordi de havde så travlt med at fordømme de åbenbare overtrædelser hos dem, de kaldte syndere og toldere.

Dernæst dette, at der opstod en følelse af åndelig overlegenhed hos dem, fordi de ikke faldt i åbenbare synder. Når noget lykkes – og det lykkedes dem at holde budene efter deres bogstav – er der altid fare for, at man føler sig sikker. Den fare er ingen farisæer eller skriftklog opmærksom på, thi han oplever sig selv som en, der, i modsætning til hin tolder, står Gud nær i kraft af sin retfærdighed!

Dette fører umærkeligt til det *tredie*, at den, der således »sejrer« over ydre fristelser, mener at have krav på Guds velsignelse og bevågenhed; han kommer på højde med Guds lov og kan derfor gøre fordring på alle de velsignelser, der er knyttet til lovoverholdelse!

Hvis vi var vågne overfor *sindelagets synder hos os selv* – hvis vi forstår, at vi aldrig har adgang til at komme Gud nær i kraft af vores retfærdighedsgerninger, altså alt det, der er lykkedes, men *kun i kraft af Jesu blod* – og hvis vi våger over, at *vor ånd aldrig optræder på lige fod med Gud, så vi kommer med »berettigede krav«*, da vil det være en hjælp imod retfærdighedens fristelser.

Men de er flere endnu. Da de skriftkloge og farisæerne kom med kvinden, der var grebet i hor, fattedes der dem den væsentligste og mest afgørende ting: *kærligheden til hende*, medlidenheden, bedrøvelsen, sorgen over, at en kvinde var kommet i ulykke. De stillede hende åbenlyst til skue og kunne påberåbe sig loven, at den slags kvinder skal stenes, men kærligheden nedværdiger aldrig andre, end ikke når de har nedværdiget sig selv.

Det er måske retfærdighedens største fare, at den bliver hård i stedet for mild, voldsom i stedet for nænsom, hensynsløs i stedet for hensynsfuld, kødelig nidkær i stedet for kærlig.

Paulus vågede nøje over alle retfærdighedens farer; han havde som *Saul* fra Tarsus været fuldkommen blind for dem, men vidste nu, at retfærdige kan gå til grunde i deres retfærdighed; derfor vil han »findes i ham (Kristus), *ikke med min egen retfærdighed*, der fås gennem loven, men med den, der fås ved tro på Jesus Kristus, retfærdigheden fra Gud, grundet på troen« (Fil. 3,9).

Det, de retfærdige krævede af Jesus, var, at han skulle være en læge, der ikke

ville helbrede de syge. Derfor kom de med kvinden greben i hor til ham; han skulle ikke frelse hende, ikke forbarme sig, ikke vise barmhjertighed og nåde.

De krævede retfærdighed – det var deres ulykke! Det afslørede, at de i virkeligheden ikke frygtede Gud. Da Jesus sagde: »Den, som er uden synd, kaste den første sten på hende!« var det ord, der afdækkede deres skjulte synd og derfor ord, der kunne hjælpe dem, hvis de ville lade sig hjælpe, men det ville de ikke.

I Guds nærhed

Det er Guds børns største lykke at leve Gud nær (Salme 73,28). At det overhovedet kan lade sig gøre skyldes ene og alene vor Herre Jesus Kristus. I kraft af hans blod kan vi, rensset fra al vor synd, nu træde frem for Gud endog med frimodighed (Hebr. 10,19).

Tanken får det til at svimle for os, thi hvem er jeg, at jeg kan træde frem for Ham, der er uden begyndelse og uden ende, Gud den Almægtige, himmelens og jordens Skaber, ham, der er som en fortærende ild i hellighed og renhed!

Og hvem er jeg, der ikke blot kan træde frem for Ham, men *forblive* for hans åsyn i hans nærhed!

Allerede medens vor Frelser vandrede hernede, havde han sagt sine disciple, at der skulle komme en dag, da de skulle erkende, at »jeg er i min Fader, og *I er i mig og jeg i jer*« (Johs. 14,20), altså en dag, hvor de skulle være i Ham, der altid er i Guds nærhed, ja i Gud. Der skulle komme en dag, hvor de med andre ord altid var i Guds umiddelbare nærhed, en dag, da de skulle udbrøde: »Abba, Fader!« en dag, da de nok skulle frygte Gud, men alligevel forblive i hans nærhed, fordi der i deres frygt ikke var nogen trældomsånd, en dag, da de ville elske Faderen, som børn elsker deres fader, men uden overmod og letsind.

Ingen har mere end Paulus talt herom, og han anvendte ustandselig udtrykket »i Kristus« om livet for Guds åsyn i Guds nærhed.

»I Kristus« – »i ham« – det er livet i Guds nærhed – det liv, Kristus har vundet til os!

Hvad indebærer det?

Gud er uindskrænket Herre over enhver situation og befinder sig aldrig i vanskeligheder. Hans rigdomme er uudtømmelige, og tusinder står ham til rådig-

hed i den usynlige verden. Byder han, så sker det straks. Der falder ikke en spurv til jorden imod hans vilje. Han bøjer kongers hjerter som vandbække i sin hånd. Intet er ham for underfuldt, intet er ham umuligt. Han giver alle liv og ånde og alting; i det øjeblik, han tager ånden fra os, hører livet op. De store verdensriger er for ham som et fnug på en vægt, en dråbe på en spand. Han gjorde kong Kyros til sin tjener og lader denne verdens store spænde for sin vogn. Han nedbøjer, hvem han vil; han ophøjer, hvem han vil. Alt, hvad han vil, gør han i himmelen og på jorden. Hans visdom er uudtømmelig; derfor tager han aldrig fejl, kommer aldrig for sent og glemmer intet.

Enhver, der lever ham nær, er derfor *uden bekymring*. Hvordan skulle han kunne blive grebet af bekymring og uro? Gud er der jo med sine uudtømmelige rigdomme og uudgrundelige visdom. Er Gud for mig, hvem kan da være imod mig?

At være uden bekymring er det samme som at være *tryk, tillidsfuld og forventningsfuld*. Alle ting må tjene mig til gode. Gud har min situation, mine behov, mine vanskeligheder og problemer fuldstændigt under kontrol; intet volder ham problemer.

Men at være tryk, tillidsfuld og forventningsfuld er at være *glad*. Paulus kalder det *glæden i Herren*.

Den, der er glad med denne glæde, glæden i Herren, er *stærk*; han bekymrer sig som sagt ikke, han frygter heller ikke noget, han har det som David, der gang på gang siger: »Herren er min styrke!« Derfor flakker hans tanker ikke fra det ene forslag til det andet, fra den ene mulighed at løse problemerne på til den anden; han er glad og derfor tilfreds, og han ved, at stilheden er fyldt med Guds styrke og kraft. Derfor tier han og lader Herren stride – overmåde herligt!

Her i Jesu nærhed forstod de, at de som hun var syndere for Gud. Alle har syndet og fattes herligheden fra Gud. Her i hans lys brød deres retfærdighed sammen. Her kunne de have omvendt sig fra deres vanhellige hellighed og uretfærdige retfærdighed og modtaget den nåde, der bringer os retfærdigheden fra Gud, den retfærdighed, der gør hjertet ydmygt, taknemmeligt og kærligt, men ikke tilskyn-der til letsindighed og synd.

Guds nærhed er imidlertid *afslørende*, thi Gud er lys, og der er slet intet mørke i ham. Ingen bliver stor på det i Herrens nærhed. Gud viser ingen personsanseelse, godkender ikke undskyldninger, udflugter og bortforklaringer, men er ubestikkelig sanddru, når han tugter. Han ransager hjerte og nyrer; intet kan skjules for ham i løndom, end ikke motiver, tanker og ønsker. Hvor godt at blive i det lys, der udgår fra ham, ikke løbe sin vej, men forblive i hans nærhed, erkende og bekende sin skjulte synd og være ren i kraft af Jesu blod!

For hans åsyn, i hans nærhed *står livet aldrig stille*, skønt det er præget af stilhed. Her sker en uafsluttelig vækst og udvikling. Man fjernes mere og mere fra denne verdens ånd, der er visdom i verdens bedømmelse, og beherskes mere og mere af Ånden fra Gud, den Ånd, der ved, hvad der bor i Gud, men som er dårskab i verdens øjne. En tilsvarende udvikling kan aldrig foregå på afstand af Gud, thi her har verdens ånd straks overtaget.

Hvilken forret at leve Gud nær! Man overvældes af hans nådes og visdoms rigdomme og får øjnene op for, hvad man ellers aldrig havde set. Ganske vist bliver man mere og mere fremmed i verden, men hvad gør det?

I hans nærhed – i ham *har vi vor fylde* – intet andet sted! Og denne fylde øges dag for dag, så sandt hans nådes rigdomme er uudtømmelige!

Det samlende udtryk for alt, hvad sjælen modtager i livet for Guds åsyn, er formentlig *glæde*, svarende til at evangeliet dybest set er det glædelige budskab om den store glæde. Det er en forbavset glæde, der opstår, fordi sjælen ikke har kunnet tro, at Gud er så god, så viis, så kærlig, så barmhjertig og omsorgsfuld, men nu oplever den det og må bryde ud i jublende tak. Det er en glæde, der i modsæt-

ning til den tyvagtige glæde er gået igennem døren, ind igennem Kristus og det som korsfæstet, og derfor er ovenfra; den er korsmærket og har ikke samklang med den glæde, det kødelige, selviske menneske ønsker sig. Paulus var så fyldt af den, at han med glæde ville bringe ofre, ja ofres for korinternes skyld (2. Kor. 12,15), og skulle hans blod udgydes som et drikkoffer, så glædede han sig (Fil. 2,17). Det er en altbetvingende glæde, men den har intet anstrøg af sentimentalitet eller sjæle-

ligt føleri; den er ægte, den er hellig, den er sund som alt, der kommer ovenfra, er sundt.

Denne glæde kan ikke skabes af mennesker, slet ikke moderne mennesker med moderne metoder. Der gøres mange forsøg på at skabe stemning og glæde ved kristelige møder i vore dage. Man vil heppe mennesker op til at være glade! Det er sørgeligt at bivåne sligt, thi den slags glæde går ikke ind gennem døren, men stiger over andetsteds.

Derfor vender vi os fra alt sådant til Ham, der er glædens kilde, og priser ham for den usigelige nåde at måtte leve ham nær. Det er sandelig vor lykke – og når han kommer os så nær, at vi ser ham, som han er, da bliver vi ham lige, og da er vor glæde blevet fuldkommet!

»Du lærer mig livets vej, man mættes af glæde for dit åsyn, livsalighed er i din højre for evigt« (Salme 16,11)

Hvad vedkommer det dig?

Vor Herre Jesus er undertiden totalt *afvisende*. Der er en side af ham, som vi umiddelbart oplever som frastødende.

Da vinen slap op ved brylluppet i Kana, sagde hans moder til ham: »De har ikke mere vin«. Jesus svarer hende: »Kvinde! lad mig i fred; min time er endnu ikke kommet« (Johs. 2,4), et svar, vi vil kalde *sårende*.

Da en af hans disciple sagde til ham: »Herre! giv mig først lov til at gå hen og begrave min fader,« sagde Jesus til ham: »Følg du mig, og lad de døde begrave deres døde« (Matt. 8,22), et svar, vi ville kalde for *hårdt*.

Da Peter sagde til ham: »Gud bevare dig, Herre. Nej, sådan må det ingenlunde gå dig!« svarede Herren ham: »Vig bag mig, satan! du er mig til forargelse; thi du sanser ikke, hvad Guds er, men kun, hvad menneskers er« (Matt. 16,23), et ord, der går *igennem marv og ben*.

Da Nikodernus kom til ham om natten og indledte samtalen med at sige: »Rabbi! vi ved, at du er en lærer, som er kommen fra Gud; thi ingen kan gøre de tegn, som du gør, uden Gud er med ham,« svarede Jesus: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny«, og senere sagde han: »Er du en lærer i Israel og forstår ikke dette?« ord, som er *alt andet end umiddelbart imødekommende, endsige smigrende*.

Engang blev mange af hans disciple enige om, at Jesu ord var »en *hård* tale; hvem kan holde ud at høre på den« (Johs. 6,60).

Der er således en side ved Herren, som støder mennesker og ofte støder dem bort.

Det hænger sammen med, at Herren er ovenfra, men vi er nedenfra. Vi er kødelige, og det kødelige menneske får aldrig medhold hos Herren, end ikke når det er allerkærligst, allermest imødekommende

og venligt.

Når Herren er frastødende, er det, fordi han er hellig. Helligheden støder altid kødet.

Men det er ikke, fordi han er ukærlig. Han vil frelse, derfor støder han kødet. Men det forstår vi ikke så hurtigt.

Noget af det sidste, apostelen *Peter* hørte Herren sige inden hans Himmelfart, var: »Hvad angår det dig?« Peter glemte aldrig disse »hårde« og »afvisende« ord. De blev ham til stor hjælp.

De hjalp ham til at afstå fra den interesse for andre kristne, som så let åbner for noget galt. Herren havde sagt til ham, at han skulle herliggøre Gud gennem martyrdøden, og nu ville han derfor vide, om det også skulle gå *Johannes* således: »Herre, hvordan skal det gå ham?«

Var det ikke et ganske naturligt spørgsmål? Jo, men der er mange ganske naturlige spørgsmål, som er utilstedelige i Herrens øjne.

Var det ikke et spørgsmål, der viste interesse for Johannes' livsløb? Jo, men der er mange spørgsmål, der udviser interesse for andre kristne, men ikke desto mindre er kødelige og bliver afvist af Herren.

Var det ikke et spørgsmål, der udsprang af Peters venskab med Johannes? Muligvis nok, men husk, at ingen ven skal have lov til at vide, hvordan det skal gå den anden. En sådan viden ville jo gøre ham til herre over den andens fremtid og gøre ham alt for sikker på, hvad den anden skulle gøre. Den ville i en vis forstand også gøre ham til herre over den anden.

Peters spørgsmål: »Herre, hvordan skal det gå ham?« (Johs. 21,21) udsprang af hans kødelige sind. Kødet vil altid udstrække sin viden ud over troens grænse. Kødet er nyfigent og vil gerne kende Gud og hans planer på sin måde.

Jeg ved ikke, om der i Peters spørgs-

mål også lå dette: »Skal det gå ham lettere end mig?« men denne tanke er jo ikke fjern fra det kødelige menneske; vi kender den fra os selv. Hvis det var tilfældet, fik Peter det svar, en sådan indstilling fortjener.

Forholdet imellem kristne

Herrens »hårde« og »afvisende« svar er opbevaret i Skriften som et ord, der angår os alle i vort indbyrdes forhold.

Peter og Johannes havde fællesskab med hverandre og skulle efter pinse vandre sammen et stykke tid i tjenesten for evangeliet (Ap.G. 3,1).

Herrens ord: »Hvad angår det dig?« markerede grænsen imellem et kødeligt og et åndeligt fællesskab, et fællesskab, hvor det gamle menneske stikker hovedet op, og et fællesskab, hvor Herren råder.

Når det gamle menneske gør sig gældende, er der umådeligt mange ting hos den anden, som gamle Adam gerne vil vide besked om, blande sig i, udtale sig om og give sit besyv med om. Gamle Adam kan jo være så kærlig, så kærlig – han kan også optræde med stor visdom – der er ikke den rolle, han ikke gerne påtager sig. Han ved ikke om sig selv, at han mishager Herren. Der er kun eet svar, der passer på gamle Adam, når han stikker hovedet op: »Hvad vedkommer det dig? Hvad angår det dig?«

Paulus taler om dem, »der giver sig af med, hvad der ikke kommer dem ved« (2. Tess. 3,11). De har altså ikke haft så megen forbindelse med Guds Ånd, at de kunne høre Herrens: »Hvad kommer det dig ved?« Findes sådanne også i dag?

Apostelen skriver også om sladdervorne kvinder, »der blander sig i ting, der ikke kommer dem ved, og fører utilbørlig snak« (1. Tim. 5,13). De har heller ikke frygtet Herren så inderligt, at de kunne

høre hans alvorlige ord: »Hvad vedkommer det dig?«

Det er enhver kristens hellige, beskedne opgave at »sætte en ære i at leve stille og passe sin egen sag« (1. Tess. 4,11) og altså ikke blande sig i alt det hos de andre, som *ikke kommer os ved*.

Herrens hellige ord: »Hvad angår det

dig?« er et lige så betydningsfuldt ord som de andre ord, Skriften skænker os fra Herrens mund. Vi ønsker alle, at »opmuntring i kærlighed, Åndens fællesskab, inderlig kærlighed og barmhjertighed betyder noget« (Fil. 2,1), derfor må vi lære at være så lydøre for Herrens ord: »*Hvad vedkommer det dig?*« at vi tier stille, når

kødet så gerne, så gerne vil have noget at vide eller komme med sin mening.

Det »hårde« ord: »*Hvad angår det dig?*« er en hjælp til at korsfæste kødet med dets lidenskaber og begæringer. Lad os tage imod hjælpen!